

STRATEGIE CHAOSU - DÍL PRVNÍ: JAK SE VYTVÁŘÍ NEPŘÍTEL

13.9.2026 - Tomáš Zítka | Strana svobodných občanů

Jiná doba, jiný nepřítel, stejný princip: vyvolat strach, ospravedlnit výdaje, rozšířit státní moc. Od biologických zbraní a teroristických útoků až po invazi mimozemšťanů. Strategie chaosu od druhé světové války po současnost.

Žijeme v době, kdy se krize nestrídají. Ony se vrství. Pandemie, válka, energetický šok, inflace, migrační tlak, klimatické hrozby, kybernetické útoky. Jedna mimořádná situace sotva skončí a další už čeká za dveřmi. Jistě, může to být náhoda. Navzájem nesouvisející sled krizových událostí. Co když ale krize zároveň slouží jako nástroj vládnutí a kumulace moci? Nazvěme tento mechanismus strategií chaosu.

Politici totiž krize milují. Zvyšují ochotu veřejnosti přijímat zásahy, které by za normálních okolností považovala za nepřijatelné. Posilují význam exekutivy, krizových štábů, „expertních orgánů“ a „mimořádných pravomocí“. Zároveň otevírají prostor k masivnímu přerozdělování státních prostředků od producentů k neproducentům, právě v době, kdy jsou kontrolní mechanismy oslabené. Deficity způsobené tímto přerozdělováním navíc vytvářejí inflační tlaky, které obyvatelstvo ožebračují a činí jej stále závislejším na státu.

Mimořádná opatření mají navíc nepříjemnou vlastnost: rychle se zabydlují. To, co je poprvé přijato jako dočasná výjimka, se podruhé zavádí snáz a potřetí už může působit jako samozřejmost. Lidé si na omezení zvyknou, přestanou je vnímat jako něco mimořádného a hranice toho, co jsou ochotni tolerovat, se postupně posouvá. To, co jednou strpěli na pár měsíců, mohou příště přijmout na několik let a nakonec jako nový normál.

Výsledkem je postupný posun od společnosti založené na individuální odpovědnosti a omezené moci státu ke společnosti, v níž stále větší část života občanů závisí na rozhodnutí úředníků. Tento přesun může trvat desítky let, ale v době krize může proběhnout během několika týdnů. To, co ještě včera bylo samozřejmým právem nebo otázkou osobní volby, se může velmi rychle změnit v privilegium podmíněné splněním nových pravidel.

Mechanismus je přitom stále stejný: krize vyvolá strach a pocit naléhavosti, ten otevře dveře mimořádným opatřením a ta následně přesouvají další pravomoci a prostředky směrem ke státu. Politikům a technokratům pak stačí najít vhodnou hrozbu, před níž budou veřejnost „chránit“. Může jí být válka, pandemie, přírodní katastrofa, migrační vlna nebo jiný druh společenského otřesu.

Tuto strategii řízení pomocí chaosu lze v různých podobách sledovat minimálně od 60. let. Někdy vycházela z reálného základu a byla pouze zveličena a mocensky využita. Jindy šlo o hrozbu zcela vykonstruovanou. Následující příklady ukazují, jak rozdílné podoby může tento mechanismus mít.

OPERACE NORTHWOODS: JAK VYTVOŘIT NEPŘÍTELE

V březnu 1962, zhruba rok po neúspěšné invazi v Zátocě svíní, předložil předseda Sboru náčelníků štábů generál Lyman Lemnitzer ministru obrany Robertu McNamarovi memorandum nazvané *Justification for U.S. Military Intervention in Cuba*, dnes známé jako Operation Northwoods.

Dokument měl připravit záminky pro americký vojenský zásah proti Kubě. Nezabýval se tedy tím, jak

reagovat na kubánský útok, ale jak vytvořit situaci, která by americkou veřejnost a mezinárodní organizace přesvědčila, že k takovému útoku skutečně došlo.

Návrhy počítaly s fingovanými incidenty pod falešnou vlajkou: vyhozením americké lodi do povětří u Guantánama, inscenovanými teroristickými útoky v Miami a dalších městech nebo fingovaným sestřelením civilního dopravního letadla. Vinu měla nést samozřejmě Kuba a zveřejňování seznamů náhodných civilních obětí mělo vyvolat „užitečnou vlnu národního rozhořčení“.

Prezident Kennedy se tehdy na Lemnitzeru obořil a odešel z místnosti. Po odmítnutí Northwoods Lemnitzer dlouho v čele Sboru náčelníků štábů nezůstal. Kennedy mu mandát neprodloužil; později se však stal vrchním velitelem spojeneckých sil NATO v Evropě.

Jen o pár let později, v roce 1966, se na opačné straně světa rozběhla mnohem brutálnější podoba strategie chaosu. Mao Ce-tung rozpoutal v Číně kulturní revoluci a otevřeně pracoval s představou, že z „velkého nepořádku pod nebesy“ může následně vzejít nový „velký pořádek“. Maovi je také často připisován výrok: „*Pod nebesy vládne velký chaos; situace je výborná.*“

JAK SE ZRODIL NEPŘÍTEL, KTERÝ NIKDY NEZMIZÍ

Během studené války měl Západ svého jasně definovaného existenčního protivníka – Sovětský svaz. Moskva naopak za zásadní hrozbu považovala západní kapitalistický blok vedený Spojenými státy. Vedle toho se už v 70. letech začala prosazovat další témata, například pandemie nebo klimatické změny – tehdy však ještě v opačném gardu: klimatické ochlazování a příchod nové doby ledové. Nic ale nedokázalo konkurovat strachu z jaderné války.

S pádem železné opony však Západ o svého hlavního nepřítele přišel. Zatímco veřejnost slavila konec studené války, ve vysoké politice vzniklo něco, co by se s trochou nadsázky dalo nazvat krizí z absence krize.

Tuto atmosféru dobře zachycuje kniha Římského klubu *První globální revoluce* z roku 1991: „*Při hledání nového nepřítele, který by nás sjednotil, jsme přišli s myšlenkou, že by této úloze mohly vyhovovat znečištění, hrozba globálního oteplování, nedostatek vody, hladomor a podobně.*“ Římský klub si tak našel nepřítele, který na rozdíl od Sovětského svazu nikdy nezmizí: „*skutečným nepřítelem je lidstvo samo,*“ píše se v knize doslova.

Ideologického posunu, kdy se z centra dění vytratil člověk a byl nahrazen planetou, si všímal například Jiří Weigl. Upozorňoval, že tato změna „*dává samozvaným ochráncům Planety absolutní akční volnost*“. Zároveň varoval, že „*podlehnutí manipulaci a vymývání mozků*“ může mít fatální důsledky: „*Hrozí, že pod záminkou ochrany klimatu si sami zavedeme děsivou netolerantní a fanatickou antihumánní totalitu, která nás znovu zbaví svobody a demokracie.*“

O válčení s klimatem ale až někdy jindy. V tomto textu se zaměřím na jiný typ krizí – na ty, které vznikají na průsečíku farmaceutického průmyslu, armády a zpravodajského prostředí. Klimatická hrozba je sice pro dlouhodobé řízení společnosti téměř ideální, ale má jeden praktický limit: nezajišťuje odbyt vojenského materiálu, pro nějž se po konci studené války obtížně hledalo uplatnění.

Nový nepřítel se však brzy našel. Po bombovém útoku na Světové obchodní centrum v roce 1993 začal stále větší prostor dostávat islámský terorismus – nepřítel dostatečně neurčitý, geograficky rozptýlený a prakticky neporazitelný. Právě v tom spočívala jeho největší výhoda: stejně jako válku s klimatem bylo možné i válku proti terorismu vést bez jasného časového i geografického omezení.

Vyskytl se ale jiný problém. Nepřítel, který za rok zabil méně lidí než úder bleskem, nedokázal přes veškerou podporu senzacechtivých médií udržet v lidech strach dostatečně dlouho na to, aby

ospravedlnil astronomické armádní výdaje. Koncem 90. let se proto v bezpečnostním aparátu začala stále výrazněji prosazovat jiná hrozba – biologický terorismus, viry a bakterie.

V roce 2001 se tedy obě tyto militantní cesty zázračně spojily ve dvou zdánlivě nesouvisejících událostech. První představovaly útoky na Světové obchodní centrum (WTC) 11. září, druhou antraxové útoky pouhých šest dní poté.

Tyto události otevřely stavidla a peníze začaly téct proudem – nejen do armády, ale také do farmaceutického průmyslu. Ten postupně získal vliv, který se nakonec propsal až do událostí roku 2020.

A jak spolu vlastně biologické zbraně a farmaceutický průmysl souvisejí? Kořeny tohoto temného spojení sahají až do druhé světové války.

KDYŽ SE VÝVOJ ZBRANÍ PROPOJIL S VÝVOJEM VAKCÍN

Americký program biologických zbraní vznikl během druhé světové války a od samého počátku propojoval armádu, vědecké instituce a farmaceutický sektor. V roce 1942 prezident Franklin D. Roosevelt schválil jeho vznik a do jeho čela postavil George W. Mercka, který současně vedl farmaceutický gigant Merck & Co.

Od roku 1943 se v hlavním vojenském výzkumném centru v Marylandu zkoumaly nejen biologické látky využitelné jako zbraně a způsoby jejich šíření, ale zároveň také vakcíny, léčba a další prostředky ochrany proti nim. Od počátku tak šel vývoj biologických zbraní ruku v ruce s vývojem farmaceutických protipatření.

Po válce se toto spojení nerozpadlo, ale dál se prohlubovalo. Armádní biologické laboratoře začaly spolupracovat také s nově vzniklou CIA, která v 50. a 60. letech využívala vojenské vědce a výzkumná zařízení pro tajné experimenty s chemickými a biologickými látkami. Současně pokračoval výzkum nebezpečných patogenů, například antraxu nebo tularémie.

Zlom přišel v roce 1969, kdy prezident Richard Nixon oznámil jednostranné ukončení amerického ofenzivního programu biologických zbraní. Spojené státy se oficiálně vzdaly jejich útočného vývoje a existující zásoby měly být zničeny. V dubnu 1972 pak Spojené státy spolu s Velkou Británií a Sovětským svazem podepsaly Úmluvu o zákazu biologických zbraní (BWC), která zakázala vývoj, výrobu a hromadění biologických zbraní.

Co ale s tisíci vědců a vojenských dodavatelů, jejichž schopnosti by jistě brzy našly uplatnění i v zahraničí? Biologický výzkum ve skutečnosti neskončil. BWC totiž obsahovala jednu podstatnou mezeru – nezakázala práci s nebezpečnými patogeny, pokud byla určena k vývoji vakcín, ochrany nebo „jiným mírovým účelům“.

Jde o klasickou šedou zónu takzvaného dual-use výzkumu, tedy výzkumu dvojího užití. Stejně poznatky, které pomáhají vyvíjet vakcíny a obranu proti nebezpečným virům či bakteriím, mohou zároveň ukázat, jak je učinit nebezpečnějšími. Hranice mezi legitimní biodefenzivou a výzkumem využitelným pro zbraňové účely je tak velmi obtížně rozeznatelná. A právě v tomto novém „obránném“ rámci začal ještě více růst význam farmaceutických firem jako nezastupitelných partnerů státu a armády.

FORT DIX: PANDEMIE, KTERÁ SE NIKDY NESTALA

Před pár měsíci jsem publikoval článek *Falešné pandemie*, inspirovaný stejnojmennou knihou německého lékaře Wolfganga Wodarga. Věnoval jsem se v něm především poplachům kolem ptačí

chřipky, pandemii prasečí chřipky z roku 2009 a covidu-19. Robert F. Kennedy Jr. však ve své knize *Skutečný Anthony Fauci* sahá ještě dál do historie a jako jeden z prvních příkladů neopodstatněně vyvolané pandemické hysterie popisuje události kolem prasečí chřipky ve Fort Dix v roce 1976.

Tehdy se na vojenské základně Fort Dix nový kmen chřipky rozšířil mezi několika stovkami vojáků a jeden z nich zemřel. Virus však během několika týdnů zmizel a mimo základnu se už nerozšířil. Přestože dosavadní poznatky neukazovaly ani na výrazné šíření mimo základnu, ani na mimořádnou nebezpečnost viru pro běžnou populaci, ve Washingtonu se rozběhl scénář katastrofy s mimořádnou očkovací kampaní a veřejnost byla varována před možností pandemie s až milionem mrtvých Američanů.

Prezident Gerald Ford požádal Kongres o 135 milionů dolarů na výrobu dostatečného množství vakcíny pro očkování celé americké populace. Kongres peníze schválil. Farmaceutické společnosti však odmítaly vakcíny dodat bez právní ochrany před žalobami, a Kongres proto přijal zvláštní zákon, který odpovědnost za případné škody převedl na federální vládu.

Očkovací kampaň se rozjela naplno. Prezident Ford vystoupil v televizi a vyzval občany, aby se nechali očkovat. V médiích se začaly šířit obavy, že nový virus může souviset s kmenem odpovědným za pandemii španělské chřipky, která měla v roce 1918 na svědomí 50 milionů lidí po celém světě. Objevily se také děsivé reklamy s pacienty, kteří se očkování vyhnuli a údajně následně prodělali vážné onemocnění. Strach nakonec přiměl k vakcinaci přibližně 48 milionů Američanů.

Epidemie však nikdy nepřišla. Místo milionu mrtvých měl nakonec kmen z Fort Dix pouze jednu doloženou oběť. Naopak přibližně tři desítky lidí měly zemřít v důsledku očkování a několik tisíc dalších hlásilo různé formy poškození. Po očkování se také objevil sedminásobně vyšší výskyt Guillain-Barrého syndromu, závažného neurologického onemocnění spojeného s ochrnutím. Federální úřady proto 16. prosince program zastavily a vakcíny stáhly.

Další obětí celé aféry byl bakteriolog Dr. John Anthony Morris, který během kampaně upozorňoval své nadřízené, že neexistují důkazy pro katastrofický scénář a že vakcína může přinášet závažná rizika. Když odmítl mlčet, následovalo podle jeho pozdějšího svědectví zabavení výzkumných materiálů, výměna zámek v laboratoři, zákaz publikovat a vystupovat na konferencích a nakonec propuštění pro nekázeň.

O dva roky později dospěla vládou objednaná analýza Richarda Neustadta a Harveyho Fineberga k závěru, že rozhodování kolem prasečí chřipky trpělo „přehnanou jistotou“, špatnou komunikací nejistoty a politickým tlakem. Kongresoví vyšetřovatelé dokonce později získali zápisky z interní strategické porady s vývojářem vakcíny Mauricem Hillemanem, v nichž si poznamenal, že výsledná vakcína „neměla nic společného s vědou a všechno s politikou“.

ANTRAX PRO SADDÁMA HUSAJNA

Ikonou propojení farmaceutického a vojenského průmyslu se v 80. letech stal Donald Rumsfeld. Vedl farmaceutickou společnost G.D. Searle a zároveň působil jako zvláštní vyslanec prezidenta Reagana pro Blízký východ. V této roli se také osobně setkal se Saddámem Husajnem.

V následujících letech americká vláda schválila export řady biologických kultur do Iráku, včetně živých kmenů antraxu. Spojené státy tehdy podporovaly Irák v jeho válce s Íránem, jehož případného vítězství se Washington obával kvůli dopadům na mocenskou rovnováhu v Perském zálivu a dodávky ropy.

O necelých dvacet let později se situace obrátila. Americká administrativa použila tvrzení, že Saddám ukrývá zásoby chemických a biologických zbraní, jako jeden z hlavních argumentů pro

invazi do Iráku. Rozsáhlé zásoby, o nichž Washington před válkou hovořil, se však najít nepodařilo.

Nebylo to poprvé, kdy antrax posloužil k nasměrování podezření na zahraničního nepřítele. Po antraxových útocích v roce 2001 padalo podezření nejen na Irák, ale také na al-Káidu. Ani jedna z těchto verzí se však nikdy nepotvrdila.

KDYŽ ANTRAX ZAKLEPAL NA DVEŘE KVERULANTŮ

Náraz dopravních letadel do budov WTC 11. září 2001 si vybaví téměř každý. Na antraxové útoky, které následovaly o několik dní později, už si český čtenář pravděpodobně vzpomene méně. Na adresy amerických médií a dvou senátorů byly tehdy odeslány dopisy obsahující spory bakterie *Bacillus anthracis*. Útoky si vyžádaly pět mrtvých a sedmnáct nemocných.

Pozornost vyšetřovatelů i konspiračních badatelů vzbudila například série bizarních shod okolností. První obětí byl fotoredaktor Robert Stevens z bulvárního týdeníku *The Sun*. Manželka jeho šéfredaktora, Gloria Irish, byla realitní makléřka, která před 11. zářím zprostředkovávala na Floridě nájem dvěma budoucím únoscům letadel. Vyšetřování příomou souvislost neprokázalo, postup FBI v kauze Amerithrax ale dodnes vyvolává řadu otázek. Těm se budu věnovat v samostatném článku.

Dopisy s nejčistším antraxem byly adresovány dvěma významným senátorům – Tomu Daschleovi a Patricku Leahymu, nejhlasitějším kritikům zásahů do občanských svobod po 11. září. Leahy patřil k výrazným kritikům úspěchaného přijetí zákona Patriot Act, rozsáhlého protiteroristického zákona, který po 11. září dramaticky zintenzivnil dohled státu nad vlastními občany a urychlil proces centralizace moci.

Tom Daschle navíc patřil mezi zákonodárce, kteří zpochybňovali bezpečnost armádní vakcíny proti antraxu. Na programu této vakcíny pracoval také americký mikrobiolog a vakcinolog Bruce Edwards Ivins z Výzkumného ústavu infekčních nemocí americké armády v Marylandu, který se později stal hlavním podezřelým z těchto útoků.

JAK 11. ZÁŘÍ SPUSTILO NEKONEČNOU VÁLKU

Za antraxovými útoky se skrývá příběh, který začal už v 90. letech a táhne se přes události roku 2001 až k pandemii covidu. Jeho širšímu pozadí se budu věnovat v samostatném pokračování, kde se vrátím také ke jménu Bruce Edwardse Ivins a vysvětlím, jak se antraxová kauza propojila s pozdějším systémem biologické bezpečnosti. Teď se ale podívejme na možné vazby mezi antraxovými útoky a 11. zářím.

Právě těmito vazbami se dlouhodobě zabýval profesor Graeme MacQueen, zakladatel Centra pro mírová studia na McMaster University a jeden z nejvýraznějších kritiků oficiálního výkladu. Ve své knize *The 2001 Anthrax Deception* předložil teorii, že antraxové útoky nebyly dílem osamělého pachatele, ale domácí operací lidí napojených na americký státní aparát, kterou spojoval i s politickými důsledky 11. září. Jeho závěry se výrazně rozcházejí s oficiální verzí vyšetřování FBI.

MacQueen proto zpochybňoval jak původní podezření vůči Stevenu Hatfillovi, tak pozdější závěr FBI, že jediným pachatelem byl Bruce Ivins. Zpochybňoval také zahraniční původ použitého materiálu. Podle něj antrax použitý v dopisech neukazoval na Irák ani al-Káidu, ale na americké vojenské laboratoře. Ve své knize se proto věnuje i tomu, jak rychle byli veřejnosti jako možní pachatelé předkládáni zahraniční nepřátelé.

Zdůrazňoval také načasování útoků. Antraxové dopisy zasáhly právě ve chvíli, kdy Kongres projednával USA PATRIOT Act, a pomohly tak vytvořit atmosféru, v níž bylo mnohem snazší prosadit významné rozšíření pravomocí výkonné moci a bezpečnostních složek.

Podle jeho výkladu tak antraxové útoky nepředstavovaly izolovanou epizodu, ale pokračování politického efektu 11. září: upevnění rámce „Global War on Terror“, podpora zahraničních válek a omezení občanských svobod běžných Američanů. V obou případech se navíc v pozadí pohybovali stejní političtí aktéři a zpravodajské organizace.

Kritici oficiálního výkladu upozorňují také na některé kroky a výroky z bezprostředních hodin po 11. září, které zpětně působí přinejmenším pozoruhodně. Richard Tubb, osobní lékař prezidenta George W. Bushe, měl už 11. září na palubě Air Force One rozdávat ciprofloxacin, antibiotikum používané mimo jiné proti antraxu. A několik hodin po útocích zmínil tehdejší senátor Joe Biden v televizním vystoupení vedle Usámy bin Ládina také možnost antraxových útoků.

Vládní činitelé to zpětně vysvětlovali jako přirozenou paniku a preventivní protokol v situaci, kdy nikdo netušil, zda po letadlech nebude následovat chemický či biologický úder. MacQueen naopak tyto detaily interpretoval jako vodítka k širšímu obrazu událostí.

Podle něj 11. září a následné antraxové útoky pomohly nahradit rámec studené války novým, prakticky neomezeným „globálním bojem proti teroru“. Následovaly války v Afghánistánu a Iráku, omezení občanských svobod doma a výrazné posílení státní exekutivy.

V lednu 2004 přestal Washington předstírat, že půjde o krátký konflikt, a vyložil karty na stůl. Viceprezident Dick Cheney tehdy prohlásil, že Amerika vstoupila do konfliktu, který bude trvat po generace a jehož bojiště budou rozptýlena ve více než padesáti zemích.

Do tohoto obrazu zapadá také svědectví bývalého vrchního velitele NATO Wesleyho Clarka. Ten v roce 2007 popsal, že krátce po 11. září se v Pentagonu hovořilo o plánu, podle něhož měly Spojené státy během pěti let „vyřadit“ sedm zemí: Irák, Sýrie, Libanon, Libyi, Somálsko, Súdán a nakonec Írán.

A výsledek? Irák byl napaden v roce 2003, v Sýrii vypukla občanská válka a od roku 2014 tam vojensky působily také Spojené státy. Libye se v roce 2011 stala cílem intervence NATO. V Somálsku následovaly americké letecké útoky, operace speciálních jednotek a dlouhodobé vojenské angažmá. Súdán byl po léta vystaven sankcím a politickému tlaku, až se v roce 2011 rozdělil na dva státy. A s Íránem jsou Spojené státy aktuálně v přímém ozbrojeném střetu. Takže jedinou zemí z Clarkova seznamu, kde po 11. září nedošlo k americké intervenci, zůstává Libanon.

(Dovolím si zde připomenout svůj starší článek [Twitter files: ruská stopa bez Rusů](#), ve kterém jsem se mimo jiné věnoval americkým psychologickým operacím Pentagonu v zahraničí s cílem destabilizovat tamní systém a vytvoření obrazu USA jako garanta stability.)

Půl roku před svou smrtí, v době, kdy už byl těžce nemocný, poskytl Graeme MacQueen rozsáhlou zповěď, na jejímž základě vznikl dokumentární film *Peace, War and 9/11* (volně dostupný s českými titulky ZDE).

Téma antraxových útoků, jejich vazeb na 11. září a lidí, kteří se kolem nich pohybovali, tím ale nekončí. V samostatném pokračování se k němu vrátím podrobněji a skrz již zmíněného Bruce Ivins se dostaneme až k událostem roku 2020.

OD PŘIROZENÉ KRIZE K ŘÍZENÉMU CHAOSU

Z dosavadního příběhu lze vyčíst jeden opakující se vzorec: krize nemusí být jen výsledkem vnějších okolností. Může být záměrně zesilována, přiživována a využívána k prosazování mocenských zájmů. V některých případech lze její podmínky dokonce aktivně vytvářet.

Pandemie může vzniknout přirozeně, ale také únikem či záměrným rozšířením laboratorního patogenu. Migrační krize může být důsledkem války a ekonomického rozvratu, ale její rozsah lze výrazně ovlivnit politickým otevřením hranic či nastavením sociálního a azylového systému. Stejně tak války mohou vyrůst ze skutečných sporů, ale také z velmocenských strategií a boje o suroviny.

V posledních letech se často připomíná Orwellův román *1984*, v němž vedou vleklou, možná fiktivní válku tři mocenské bloky – Oceánie, Eurasie a Eastasie. Orwell tuto válku vysvětluje následovně: *„Naopak, dokud zůstávají v konfliktu, vzájemně se podporují, podobně jako tři snopy obilí. (...) Jejich životy jsou zasvěceny dobývání světa, ale zároveň vědí, že je nutné, aby válka pokračovala věčně a bez vítězství.“*

V románu Orwell připisuje válce nenahraditelný psychologický význam pro formování členů strany. Podle Orwella je důležité, aby člen strany: *„byl důvěřivý a nevědomý a aby byl fanatik, jehož převládajícími náladami jsou strach, nenávist, zbožňování a orgastický triumf. Jinými slovy, je nutné, aby měl mentalitu odpovídající válečnému stavu. Nezáleží na tom, zda válka skutečně probíhá. (...) Je zapotřebí jedině: aby existoval válečný stav.“*

CO PŘIJDE DÁL? OD ZESILOVÁNÍ KRIZE K ČISTÉ FIKCI

A pokud lze krizi zesílit nebo vytvořit, nabízí se otázka, zda vůbec potřebuje nějaký reálný základ. Co když by stačilo pouze přesvědčit veřejnost, že hrozba existuje?

Orwell už v polovině 20. století pracoval s představou, že pro mocenský a psychologický účinek války nemusí být rozhodující její skutečný průběh, ale především to, aby společnost žila ve válečném stavu. Ve druhé polovině století se podobné úvahy přesunuly také do světa sci-fi a nejrozumnějších konspiračních teorií. Zvláštní místo mezi nimi získalo UFO.

V 90. letech například kanadský publicista Serge Monast přišel s bizarní konspirační teorií Project Blue Beam, podle níž by bylo možné pomocí projekčních technologií a psychologických operací vytvořit falešnou globální událost, například „mimozemskou invazi“, a využít následný strach k zásadní politické změně či centralizaci moci.

Tehdy podobné představy zněly jako čistá fantazie konspirátorů. Jenže právě téma UFO se mezitím překvapivě přesunulo z okraje veřejné debaty do Kongresu, Pentagonu i hlavních médií. V posledních letech nápadně roste počet oficiálně hlášených případů UFO, dnes častěji označovaných širším pojmem UAP (Unidentified Anomalous Phenomena), tedy neidentifikované anomální jevy.

Do tohoto obrazu zapadá i série podivných úmrtí a zmizení lidí spojených s citlivým americkým výzkumem. V dubnu 2026 začal sněmovní výbor prověřovat nejméně deset případů týkajících se osob napojených na jaderná tajemství, raketový výzkum a další strategické technologie.

Patří mezi ně například William Neil McCasland, bývalý generál amerického letectva, velitel Air Force Research Laboratory a člověk spojovaný s utajovanými leteckými a UAP programy, který zmizel v únoru 2026. O několik měsíců dříve beze stopy zmizela také Monica Reza, vedoucí skupiny materiálového výzkumu NASA/JPL, jejíž práce na pokročilých slitinách byla financována právě strukturami Air Force Research Laboratory.

Dále Amy Eskridge, výzkumnice zabývající se antigravitací a modifikací gravitace, která zemřela za podivných okolností v roce 2022. Její smrt byla oficiálně označena za sebevraždu navzdory skutečnosti, že si před smrtí sama stěžovala, že čelí výhrůžkám, a napsala: „Pokud uvidíte jakoukoli zprávu, že jsem se zabila, rozhodně jsem to neudělala... Pokud se mi něco stane – sebevražda nebo nehoda – nebylo to tak.“

Nuno Loureiro, šéf MIT Plasma Science and Fusion Center, byl v prosinci 2025 zastřelen před svým domem. A o dva měsíce později byl také před svým domem zastřelen Carl Grillmair, astrofyzik Caltechu spolupracující s NASA na exoplanetách a kosmických misích.

Anthony Chavez z Los Alamos zmizel v květnu 2025 za neobvyklých okolností – odešel pěšky, doma nechal auto, klíče i osobní věci a dosud nebyl nalezen. Melissa Casias, taktéž zaměstnankyně Los Alamos, zmizela o měsíc později; její ostatky byly nalezeny v lese v květnu 2026. Jason Thomas, vědec Novartis, zmizel v prosinci 2025 a jeho tělo bylo nalezeno v jezeře v březnu 2026. Dále například vědci Michael Hicks, zkoumající asteroidy, Frank Maiwald, jehož oborem byly kosmické přístroje a detekce stop života, Joshua LeBlanc z výzkumu jaderných pohonů, Matthew Sullivan z USAF a další.

A pointa? Monastova fantazie z 90. let samozřejmě není žádným důkazem, že se něco podobného skutečně připravuje. V době deepfake technologií, pokročilých zbraňových systémů a projekčních technologií už ale samotná možnost vytvořit velmi přesvědčivou imaginární hrozbu nepůsobí tak absurdně jako před třiceti lety.

Představme si fingovanou „mimozemskou invazi“, při níž by však byly ničeny známé světové symboly pomocí technologií, jejichž možnosti veřejnost dosud nezná. Záběry by měly obrovský potenciál zapsat se do psychiky lidí podobně jako obrazy letadel narážejících do budov WTC.

Taková událost by jistě vytvořila ideální podmínky pro nějaký nový „Velký reset“, který Klaus Schwab a Thierry Malleret rozpracovali v knize COVID-19: The Great Reset, vydané pár měsíců po vypuknutí pandemie.

Ano, i dnes takové úvahy znějí absurdně. Ale nezněly by v 90. letech stejně neuvěřitelně i události, které se později odehrály v letech 2001 nebo 2020?

POCHYBNOST JAKO PREVENCE PROTI MANIPULACI

Možná se teď ptáte, proč se těmito věcmi vůbec zabývat, když je stejně nejsme schopni změnit. Jde o to, že čím větší přehled o světě člověk má, tím méně je náchylný k manipulaci. Není podstatné znát celou pravdu; postačuje vědomí, že nic není zcela jisté.

Soudruzi na obrazovkách nás přesvědčují, že správný občan nepochybuje, ale důvěřuje autoritám. Dovolím si nesouhlasit. Právě schopnost pochybovat a udržovat si odstup od informací, které nám jsou předkládány, je součástí psychické hygieny a nezbytnou prevencí proti indoktrinaci a zfanatizování.

Nemohli jsme zabránit pandemii ani uměle vyburcované hysterii „pravověrných věřících“. Bylo ale čistě na nás, zda pandemická léta prožijeme ve strachu ze smrti, nebo je budeme sledovat s odstupem, jako podivnou reality show krizového řízení, mediálního tlaku a psychologických operací, která se zapíše do dějin.

Nemůžeme si zvolit prostředí, které kolem nás mocní vytvoří, můžeme si ale vybrat způsob, jak na něj budeme reagovat. Obraz, který vidíme na obrazovce, už sám o sobě není důkazem reality. V době deepfake technologií, manipulovaných záběrů a informačních operací je nutné posuzovat každý silně emotivní obraz s mnohem větší nedůvěrou než dřív.

Když médiu proběhne zpráva o dronu s výbušninou na letišti v Lipsku a zpravodajské služby ukážou prstem na Rusko, neměli bychom se nechat zaslepit emocemi dřív, než budou veřejnosti předloženy důkazy. A ty bychom měli posuzovat velmi kriticky, zejména pokud mají ospravedlnit obří státní výdaje nebo dokonce válečný konflikt.

Ptejme se: kdo by z další eskalace války na Ukrajině nejvíc profitoval? Historie ukazuje, že první mediální verze mimořádných událostí nemusí být konečná. Po antraxových útocích v roce 2001 se veřejně spekulovalo o Iráku a al-Káidě; pozdější vyšetřování zamířilo úplně jiným směrem. Také kolem sabotáže Nord Streamu se vyšetřovací verze v průběhu času výrazně měnily.

V takovém prostředí není zdravá skepse slabostí, ale základní hygienou úsudku.

Tomáš Zítko

Článek vyjadřuje názory autora nejedná se o oficiální stanovisko Svobodných

Publikováno dne 11.09.2026 na webu PARLAMENTNÍ LISTY pod názvem: „Strategie chaosu, díl první: Jak se vytváří nepřítel?“ (zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Strategie-chaosu-dil-prvni-Jak-se-vytvari-nepritel-796681>)

Všechny články autora dostupné na www.blogosvět.cz

Použité zdroje:

Schöning H.: Game Over: Covid-19 | Anthrax-01, (zdroj: <https://www.isbn.de/buch/9789493262096/game-over>) Blue Tiger Media (ISBN: 978-94-93262-09-6), 2021.

Schöning H.: Attack on the Microbiome: Game Over II – English Version, (zdroj: <https://www.isbn.de/buch/9789083424200/attack-on-the-microbiome>) Corage Media, ISBN 978-90-834242-0-0, 2025

Kennedy R. F. Jr.: Skutečný Anthony Fauci: Bill Gates, Big Pharma a globální válka proti demokracii a veřejnému zdraví, (zdroj: <https://www.databazeknih.cz/prehled-knihy/skutecny-anthony-fauci-bill-gates-big-pharma-a-globalni-valka-proti-demokracii-a-verejnemu-zdravi-504143>) Bodyart Press (ISBN: 978-80-87525-86-9), 2022

Kennedy R. F. Jr.: The Real Anthony Fauci, (zdroj: <https://www.skyhorsepublishing.com/9781510766815/the-real-anthony-fauci/>) Skyhorse Publishing (ISBN: 978-1-5107-6681-5), 2021

King A., Schneider B.: The First Global Revolution: A Report by the Council of the Club of Rome, (zdroj: <https://expose-news.com/2023/10/21/kerry-humanity-is-threatened-by-humanity-itself/>) Pantheon Books (ISBN: 978-0-679-73825-1), 1991.

MacQueen G.: The 2001 Anthrax Deception: The Case for a Domestic Conspiracy, Clarity Press (ISBN: 978-0-9860731-2-0), 2014.

Wodarg W.: Falešné pandemie: Argumenty proti vládě strachu, (zdroj: <https://www.databazeknih.cz/prehled-knihy/falesne-pandemie-argumenty-proti-vlade-strachu-559199>) Bodyart Press (ISBN: 978-80-88615-39-2), 2025.

Orwell G.: 1984, (zdroj: <https://www.databazeknih.cz/dalsi-vydani/1984-463829>) Leda (ISBN: 978-80-7335-647-7), 2021.

Schwab K., Malleret T.: Covid-19: Velký reset, (zdroj: <https://www.databazeknih.cz/prehled-knihy/covid-19-velky-reset-486143>) Riva Publishing (ISBN: 978-80-908322-2-0), 2021. Překlad Aleš Drobek.

<https://nsarchive.gwu.edu/CMC-60/joint-chiefs-pretexts-to-invade-Cuba-1962>
<https://cei.org/blog/wrong-again-50-years-of-failed-eco-pocalyptic-predictions/>
<https://expose-news.com/2023/10/21/kerry-humanity-is-threatened-by-humanity-itself/>
<https://www.institutvk.cz/clanky/1834.html>
<https://www.institutvk.cz/clanky/1375.html>
<https://history.state.gov/historicaldocuments/frus1969-76ve02/d166>
<https://history.state.gov/historicaldocuments/frus1969-76ve02/d256>
<https://www.unoda.org/en/our-work/weapons-mass-destruction/biological-weapons/biological-weapons-convention>
<https://www.blogosvet.cz/clanek/falesne-pandemie.XBo6u>
https://wwwnc.cdc.gov/eid/article/12/1/05-0965_article
<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK219607/>
<https://www.fordlibrarymuseum.gov/digital-research-room/topic-guides/swine-flu-immunization-program-1976>
<https://www.gao.gov/assets/hrd-77-115.pdf>
<https://www.cdc.gov/vaccine-safety/historical-concerns/index.html>
<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK219613/>
<https://www.govinfo.gov/content/pkg/CREC-2002-09-20/pdf/CREC-2002-09-20.pdf>
<https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2004/01/20040114-7.html>
https://www.democracynow.org/2007/3/2/gen_wesley_clark_weighs_presidential_bid
<https://www.blogosvet.cz/clanek/twitter-files-ruska-stop-a-bez-rusu.3Haqt>

<https://oversight.house.gov/release/comer-burlison-look-for-information-on-missing-nuclear-and-rocket-scientists/>
https://oversight.house.gov/wp-content/uploads/2026/04/DOW-Missing-Scientists-Letter_4.20.26.pdf
<https://www.crcbnews.com/articles/6a0423fdbd8d368dc7ba8a48>
<https://news.mit.edu/2025/nuno-loureiro-professor-director-plasma-science-and-fusion-center-dies-12-16>
<https://www.theguardian.com/us-news/2026/feb/20/caltech-scientist-carl-grillmair-shooting-death>

Social Media Pages Voice Concern About Anthony 'Tony' Chavez Of Los Alamos, Last Seen May 4

New Mexico State Police Identifies Remains As Missing Taos Woman, Melissa Casias

<https://people.com/body-found-lake-believed-belong-scientist-missing-3-months-11928819>
<https://educate-yourself.org/cn/sergemonast1994transcript.shtml>

<https://svobodni.cz/novinky/strategie-chaosu-dil-prvni-jak-se-vytvari-nepritel>